

Příloha č. 2 – Ukázka žákovské práce

O Břeňkovi

Manželům Pivoňkovým se narodil syn, kterému dali jméno Břeněk.

Co začal chodit a mluvit, měl jiné zájmy než jeho vrstevníci.

Čím byl Břeněk starší, tím více se od ostatních odlišoval. Vyvrcholilo to v osmé třídě, kdy ostatní dospívali a ponižovaly je dětské hry.

Všichni zkrátka chtěli být dospělí. Jen Břeněk ne. Nejraději lezl po stromech, po žních se zahrabával do sena, poslouchal starodávné písně.

K tomu se staral o králíka, kterého měl moc rád.

Ostatní většinu dne hráli počítačové hry, poslouchali moderní muziku na CD discích. Chodili na diskotéku.

Břeňkovi říkali: „Ty nejseš normální, tvoje pravěké písně se nedají poslouchat, jsou sto let za opicema. Žádný normální člověk se do sena nezahrabává. Jen ty. Přestěhuj se do džungle, po stromech lezou jen opice, a ten tvůj králík vypadá dobře jen na pekáči. Břeňkovi připadalo ponižující se se spolužáky hádat, proto vždy mlčky odešel a myslel si o nich své. Takhle to chodilo. Den co den. Jednoho podzimního dne si Břeněk na dvorku postavil z hlíny a větví zmenšeninu hradu. Když měl hotovo, přišel jeho spolužák a soused Čeněk a hrad mu zničil.

Břeněk ho pokáral: „Nenič, co jsi nestavěl.“ Čeněk mu na to odpověděl:

„Nechtěl jsem se na tu tvou hrůzu dívat.“ Břeněk si však řekl, on je hloupý.

Pohrdavě se na Čenka podíval, než odešel. Když odcházel, slyšel ještě za sebou Čeněkův smích a nadávky. Čeněk vůbec Břeňkem opovrhoval.

K tomu mu nadával, že pochází z nějaké divné rodiny. Celá jeho třída byla stejného názoru. Čeněk je ale proti Břeňkovi nejvíc popouzel.

Jeho vrstevníci si o Břeňkovi mysleli, že je nevyspělý a divný.

Jednou šel Čeněk blízkým lesem a objevil velké mraveniště. Jakmile ho uviděl, nevzpomněl si na nic lepšího, než ho zničit. Kopal do něj, poté ho rozšlapával. Najednou se tu objevil Břeněk, který v lese také pobýval.

Nejprve se snažil Čenka přemluvit, aby ničení nechal. Když to nešlo po dobrém, chytil Čenka a zabránil mu v dalším ničení. Za to byl ve škole spolužáky zbit.

Svůj názor ale nezměnil a udělal by to znovu. Zmlácen

byl také za to, že nedal Čenčkovi opisovat. Přes toto všechno, přestože neměl

žádné kamarády, byl šťastný, šťastnější než ostatní. Každý se divil, proč je tak veselý, když nemá žádné kamarády a je všem jen pro smích.

Pochopili to teprve v dospělosti, že si vůbec neužili mládí. Protože se

pořád někam hnali. Chtěli být hned dospělí, chtěli nad někým vyzářet.

Museli se před ostatními ukázat, jak umí jen ničit, ne tvořit.

Mohli prožít dětství lépe, tak jako Břeněk, protože nechtěl předčasně vyspět a nikomu ublížit.